

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 103.044 van 31 januari 2002
in de zaak A. 70.285/VII-14.566.**

In zake : de b.v.b.a. ALKA,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaten W. VAN DER GUCHT en F. DIEU,
 kantoor houdende te GENT,
 Sint-Denijslaan 201

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van OOST-VLAAN-
DEREN.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. ALKA op 9 augustus 1996 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van “het Besluit van 06 juni 1996 van de Bestendige Deputatie van de provincieraad Oost-Vlaanderen, waarbij verzoekende partij de milieuvergunning wordt geweigerd voor het exploiteren van een opslagplaats van bouwmaterialen en bouwafval, gelegen op de percelen kadastraal bekend onder SINT-LIEVENS-HOUTEM, Afd. 5, sectie A, percnr. 95/h aan de Gentsestraat 88 A te Sint-Lievens-Houtem”;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 11 december 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 7 november 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 december 2001 ;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. DE MIL die, loco Advocaat W. VAN DER GUCHT en F. DIEU verschijnt voor de verzoekende partij en van bestuurssecretaris F. COCRIAMONT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 28 september 1995 dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Sint-Lievens-Houtem een milieuvergunningsaanvraag in waarin het voorwerp als volgt is omschreven :

“1. Aard en klasse van de inrichting die het voorwerp uitmaakt van deze aanvraag.

☐ klasse 1

☒ klasse 2 overslag, stokkering & sorteren

2. Voorwerp van de exploitatie (korte beschrijving) met tenminste de vermelding van de rubrieken uit de indelingslijst die van toepassing zijn op de inrichting waarvoor de vergunning wordt aangevraagd.

30.10 stokkering van grond en teelaarde, bouwmaterialen, wegeniswerken

Stokkering van afbraakpuin (steenslag, beton, hout & ijzer)

Stokkeren & sorteren van bouwafval voor vervoer naar diverse stortplaatsen

Stokkeren van ijzer & allerlei metalen (koper, alu, gietijzer, inox, enz.) voor vervoer naar opkopers

15.1. overdekte ruimte voor stalplaats v. voertuigen : max. 10

17.3.6.1.b. mazoutopslag : bovengronds 2 x 3000 l

2.2.1. opslag & sortering v. inerte afvalstoffen”.

1.2. Op 11 januari 1996 weigert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Sint-Lievens-Houtem de gevraagde vergunning.

1.3. De verzoekende partij gaat tegen voormeld weigeringsbesluit in beroep.

1.4. In het kader van de beroepsprocedure worden een reeks adviezen uitgebracht. Ze zijn alle ongunstig.

In het advies van het bestuur milieuvergunningen wordt er vanuit gegaan dat de inrichting (onder meer) onder de indelingsrubriek 2.2.1 (opslag en sortering van inerte afvalstoffen, klasse 2) valt. Voorts wordt in het advies onder meer overwogen "dat onderhavig beroep betrekking heeft op de exploitatie van een bedrijf voor grond- en afbraakwerken: het betreft in hoofdzaak de opslag van inerte materialen, afkomstig van afbraakwerken (grond, steenpuin), welke tijdelijk gestockeerd worden met het oog op heraanwending als secundaire grondstof o.m. voor de verharding van opritten."

In het advies van de provinciale milieudeskundige wordt aangenomen dat de inrichting onder meer onder de indelingsrubriek 2.2.1.c.1 valt (de opslag en sortering van niet-gevaarlijke afvalstoffen met een opslagcapaciteit van max. 100 ton, klasse 2). In het advies leest men onder meer :

"Het betreft de exploitatie van een bedrijf voor de opslag en sortering van bouwmaterialen, bouwafval en grond."

En verder :

"Het bouwafval is afkomstig van afbraakwerken en bestaat uit steenslag, hout en metalen. Deze afbraakwerken worden door voormelde inrichting uitgevoerd, maar ook containers met afbraakmateriaal afkomstig van particulieren worden op de inrichting geledigd en gesorteerd."

En nog verder :

"Puin wordt gestockeerd met het oog op heraanwending als secundaire grondstof o.m. voor de verharding van opritten. Het houtafval wordt naar particulieren gebracht die het als brandhout gebruiken. Metalen worden door de exploitant afgevoerd naar een bedrijf in Brussel die metalen recycleert of doorverkoopt. Het gesorteerde plasticafval wordt opgehaald door een Waals bedrijf uit Flobecq (...)"

In het advies van de Provinciale Milieuvergunningscommissie wordt eveneens de indelingsrubriek 2.2.1.c.1 gehanteerd en zijn dezelfde overwegingen aan te treffen.

1.5. Op 6 juni 1996 wordt de thans bestreden beslissing genomen. Het beroep wordt ongegrond verklaard en de vergunning wordt geweigerd op grond van volgende motivering :

“Overwegende dat de inrichting volgens het gewestplan ‘Aalst-Ninove-Geraadsbergen-Zottegem’ gelegen is in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied en deels in een 50-m woongebied met landelijk karakter;

Overwegende dat alle bedrijfsactiviteiten zich situeren in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied; dat een natuurgebied op ca. 250 m van de perceelsgrenzen ligt;

Overwegende dat de activiteiten niet verenigbaar zijn met de bestemming van het gebied; dat bovendien de ruimtelijke ordening wordt verstoord, waardoor art. 88 van het decreet dd. 13-07-1994 voor zone-vreemde bedrijven niet kan worden toegepast;

Overwegende dat de inrichting zich sinds 1973 situeert op deze terreinen; dat dit bedrijf aanvankelijk een algemeen bouwbedrijf was; dat dit later werd

uitgebreid met een afdeling gespecialiseerd in grond- en afbraakwerken en het vervoeren van containers;

Overwegende dat de loods met bureel in 1974-1975 werd opgetrokken; dat een aanvraag voor een bouwvergunning (regularisatie) werd ingediend en door het College van Burgemeester en Schepenen werd geweigerd op 03-08-1981 op basis van de ligging in landschappelijk waardevol agrarisch gebied; dat op 14-02-1991 door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Oudenaarde een vonnis werd uitgesproken m.b.t. deze loods, waarbij de exploitant werd veroordeeld tot het betalen van een meerwaarde;

Overwegende dat de inrichting gesitueerd is in een homogene open ruimte in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied;

Overwegende dat om al deze redenen de inrichting planologisch onverenigbaar is met de bindende bestemming van het gebied;

Overwegende dat het puin wordt gestockeerd met het oog op heraanwending als secundaire grondstof o.m. voor de verharding van opritten; dat het houtafval naar particulieren wordt gebracht, die het gebruiken als brandhout; dat de metalen door de exploitant worden afgevoerd naar een bedrijf in Brussel die de metalen recycleert of doorverkoopt; dat het gesorteerde plasticafval wordt opgehaald door een Waals bedrijf; dat op het moment van het plaatsbezoek op het terrein ook een grote hoeveelheid snoeihout aanwezig was; dat dit volgens de exploitant afkomstig is van eigen tuin en na hakselen terug in eigen tuin zal worden aangewend;

Overwegende dat de in de loods opgestelde houders voor diesel op een verhoog zijn geplaatst en niet zijn ingekuipt; dat bij het plaatsbezoek nog een container van 1.000 l werd opgemerkt die gebruikt wordt om de machines op de plaats van de werf te voorzien van brandstof; dat ook deze container niet is ingekuipt;

Overwegende dat in de loods ook een vulinstallatie bestaande uit 2 darmen met pistool en voorzien van 2 elektrische pompen (1 à 2 pK) werd vastgesteld;

Overwegende dat alle containers staan opgesteld op een onverharde bodem; dat oud ijzerslag en houtopslag deels is opgestapeld rechtstreeks op de bodem, deels in een container;

Overwegende dat de aan- en afvoer van afbraakmaterialen en het sorteren ervan enige geluidshinder met zich mee kunnen brengen; dat bij droog weer eveneens stofhinder mogelijk is; dat de dichtstbijgelegen woningen zijn gesitueerd op ca. 110 m van de loods;

Overwegende dat het voornaamste bezwaar van de omwonenden betrekking heeft op geurhinder afkomstig van het verbranden van afvalstoffen; dat in het verleden hieromtrent een 3-tal PV's werden opgemaakt;

Overwegende dat volgens de omwonenden meermaals een geur van verbrande plastic was waar te nemen; dat het verbranden meestal gebeurt 's nachts en tijdens de weekends; dat volgens de exploitant alleen houtafval en snoeihout verbrand werd en er momenteel zelfs niet meer verbrand wordt; dat ook omwonenden verklaren dat het verbranden van afvalstoffen verminderd is sinds het indienen van de milieuvergunningsaanvraag;

Overwegende dat het bedrijfsterrein gelegen is in een nog volledig open zone en zo'n 200 m diep in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied dringt;

dat enkel aan de noordzijde een groenscherm werd aangeplant, bestaande uit 1 rij coniferen;

Overwegende dat de inrichting rekening houdend met haar kenmerken en omvang, en rekening houdend met de ligging ten overstaan van gebieden die hindergevoelig zijn, een te grote negatieve impact zou hebben op mens en leefmilieu, inzonderheid door de overmatige geurhinder die zij veroorzaken;

Overwegende dat de inrichting planologisch en milieuhygiënisch niet verenigbaar is met de omgeving; dat de milieuvergunning dient geweigerd te worden”;

2. De gegrondheid van het beroep

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij als eerste middel de schending aanvoert “van de beginselen van behoorlijk bestuur” en van “de motiveringsplicht”; dat na gewezen te hebben op de draagwijdte van de motiveringsplicht zij doet gelden wat volgt :

“1.2. In haar beslissing dd. 06.07.1996 meent de bestendige deputatie van de provincieraad Oost-Vlaanderen dat de rubrieken 2.2.1.c.1, 15.1.1 en 17.3.6.1b van toepassing zijn op de kwestieuze inrichting.

Vlarem I omschijft het begrip sorteren als : de afvalstoffen manueel of met lichte gereedschappen soort bij soort voegen (rubriek 2.2.1).

In casu voert verzoekster geen sorteeractiviteit uit zoals omschreven in Vlarem I, onder rubriek 2.2.1.

Het bouwafval is immers afkomstig van afbraakwerken.

De verscheidene materialen, steenslag, hout en metalen worden reeds gescheiden opgehaald zodat de verscheidene containers reeds gevuld zijn elk met ofwel steenslag, hout of metalen.

De inhoud van de containers wordt dan door verzoekster opgeslagen.

Voorts wordt het puin gestockeerd met het oog op de heraanwending als secundaire grondstof voor de verharding van opritten.

Het houtafval wordt naar particulieren gebracht die het als brandhout gebruiken.

De metalen worden door de exploitant afgevoerd naar een bedrijf die de metalen recycleert en doorverkoopt.

Derhalve is de rubriek 2.2.1. in casu niet van toepassing en dient verzoekster zelfs niet te beschikken over een milieuvergunning. De toepasselijke rubrieken maken de inrichting enkel meldingsplichtig.

De beslissing van de bestendige deputatie wordt dan ook niet gedragen door motieven die beantwoorden aan de realiteit en schendt derhalve de motiveringsplicht.

Dat verzoekster zelf in haar milieuvergunningsaanvraag de activiteit van sorteren aangaf, doet in casu niets ter zake.

Verzoekster meende dat zij een sorteeractiviteit uitoefende, doch bij toetsing aan de wettelijke definitie terzake dient besloten dat dit niet het geval is.

Verzoekster heeft ook bij de opgave van de toepasselijke rubrieken de rubriek 2.2.1. niet vermeld.

1.3. Bovendien dient gewezen op het feit dat de bestendige deputatie in het beschikkend gedeelte van de thans aangevochten beslissing opeens gewag maakt van de toepasselijkheid van rubriek 2.2.1.c.1. daar waar zij nergens motiveert waarom deze rubriek en niet de rubriek 2.2.1.a. - opslag en sortering van inerte afvalstoffen, zoals aangegeven door het college van burgemeester en schepenen (!), van toepassing is.

De bestendige deputatie motiveert nergens de wijziging van de toepasselijke rubriek, zij maakt er zelfs geen melding van in de uiteenzetting van haar overwegingen.

Verzoekster kan op basis van de beslissing dd. 06.06.1996 geenszins uitmaken wat de reden is van de plotse wijziging van de toepasselijke rubrieken.

Het motief is derhalve niet kenbaar.

Zelfs bij nalezing van de diverse ingewonnen adviezen kan verzoekster nog steeds niet uitmaken wat de wijziging rechtvaardigt.

Het advies van O.V.A.M. dd. 26.03.1996, waarin de vermelde Vlaremindelingsrubrieken worden verbeterd, aanvaardt de rubriek 2.2.1. en omschrijft de activiteit van verzoekster als : opslag en sortering van inerte afvalstoffen en niet als opslag en sortering van niet gevaarlijke afvalstoffen.

Waarom hiervan wordt afgeweken wordt door de bestendige deputatie geenszins gemotiveerd”;

dat, voorts, zij betoogt dat de bestreden beslissing ten onrechte overweegt dat verzoeksters inrichting overmatige geurhinder zou veroorzaken, nu zij geen enkele afvalstof meer verbrandt;

2.1.2. Overwegende dat in de memorie van antwoord de verwerende partij er op wijst dat de verzoekende partij er nooit twijfel over liet bestaan dat zij sorteeractiviteiten uitoefent, dat in de milieuvergunningsaanvraag zij dit zelf aanvroeg, dat ook in de beslissing die op 11 januari 1996 in eerste aanleg werd genomen sprake is van de sortering van bouwmaterialen en bouwafval, en dat in haar beroepsschrift verzoekster dit niet heeft betwist, dat in het advies van de afdeling milieuvergunningen van AMINAL staat te lezen dat de metalen afkomstig zijn van afbraakwerken en manueel worden gesorteerd, dat toen de verzoekende partij werd gehoord tijdens de zitting van de provinciale milieuvergunningscommissie het al dan niet uitoefenen van sorteeractiviteiten niet ter sprake werd gebracht, dat de bestendige deputatie dan ook geen enkele reden had om de sorteeractiviteit van de b.v.b.a. ALKA te betwijfelen; dat zij er aan toevoegt dat de bestendige deputatie

niet gebonden is door de indelingsrubrieken die het college van burgemeester en schepenen weerhield, dat uit nader onderzoek van de indelingslijst duidelijk bleek dat de indelingsrubriek 2.2.1.c.1 toepasselijk is, daar deze handelt over niet-gevaarlijke afvalstoffen bestaande uit papier en karton, hout, textiel, kunststoffen, metaal, glas, rubber, bouw- en sloopafval met een opslagcapaciteit van maximaal 100 ton, dat de stoffen die de verzoekende partij ophaalt en sorteert onder deze rubriek vallen, dat bovendien in de adviezen gewag wordt gemaakt van de rubriek 2.2.1 zonder verdere specificatie, dat de bestendige deputatie deze specificatie aanbracht; dat wat de geurhinder betreft de verwerende partij benadrukt dat de omwonenden enkel beweren dat de verbrandingen zijn verminderd, maar niet dat ze volledig zijn gestopt, zodat er bijgevolg geen garantie bestond dat de verzoekende partij geen afvalstoffen meer verbrandt;

2.1.3. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord de verzoekende partij benadrukt dat de verwerende partij geenszins motiveert waarom zij afwijkt van de toepasselijkheid van de rubriek 2.2.1.a, zoals gehanteerd door het college van burgemeester en schepenen, doch integendeel de rubriek 2.2.1.c.1 toepasselijk verklaart; dat zij nog stelt dat in het advies van de afdeling milieuvergunningen van AMINAL wel melding wordt gemaakt van de indelingsrubriek 2.2.1.a en dat de bestendige deputatie geenszins liet nagaan of de verbranding van afval nog plaatsvond, dat, integendeel, zij er van uitging dat de situatie ongewijzigd was gebleven;

2.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie samengevat nog doet gelden dat zij in haar milieuvergunningsaanvraag geen melding maakte van de indelingsrubriek 2.2.1, dat deze rubriek niet van toepassing is op haar inrichting daar het enige afval dat op het terrein zal worden gestockeerd afkomstig is van de afbraakwerken die zij zelf heeft uitgevoerd en dat reeds vooraf op de verschillende werven zal worden gesorteerd, zodat op het terrein zelf geen sorteeractiviteiten meer zullen plaatsvinden, dat zij in haar oorspronkelijke vergunningsaanvraag weliswaar vergunning had aangevraagd voor “stokkeren en sorteren van bouwafval voor vervoer naar diverse stortplaatsen” maar dat zij in haar

beroepschrift tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen had aangegeven “dat containers met bouwafval (aangevoerd door particulieren) niet langer zouden worden aangenomen”, dat de verwerende partij niet motiveert waarom de indelingsrubriek 2.2.1.c.1 toepasselijk is en dat zij er ten onrechte is van uitgegaan dat op het perceel nog sorteeractiviteiten zouden plaatsvinden; dat zij stelt dat alhoewel naar haar oordeel haar inrichting niet vergunningsplichtig is, zij toch belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing, omdat een nieuwe beslissing duidelijk zou kunnen maken welke activiteiten nog mogen worden uitgeoefend; dat, tenslotte, de verzoekende partij voor het eerst het planologisch weigeringsmotief op de korrel neemt; dat zij desbetreffend betoogt dat een planologische onverenigbaarheid geen afdoende weigeringsmotief vormt, vermits de overheid kan afwijken van het gewestplan, dat zij dient te motiveren waarom zij niet afwijkt en dat die motivering in casu ontbreekt;

2.1.5.1. Overwegende dat de indelingsrubriek 2.2.1 van het Vlarem I zoals deze gold ten tijde van de bestreden beslissing als volgt luidde :

“2.2.1. Opslag en sortering van :
Sorteren is de afvalstoffen manueel of met lichte gereedschappen soort bij soort voegen. Indien het sorteren deel is van andere ingedeelde handelingen op opvalstoffen, valt 2.2.1. weg.
a) inerte afvalstoffen 2 TO
b) selectief ingezamelde huishoudelijke afvalstoffen, met inbegrip van klein gevaarlijk afval (containerpark)
Het is een inrichting van een exploitant die belast is met de inzameling van huishoudelijke afvalstoffen. 2 TO
c) niet gevaarlijke afvalstoffen bestaande uit papier en karton, hout, textiel, kunststoffen, metaal, glas, rubber, bouw- en sloopafval, met een opslagcapaciteit van :
1' maximaal 100 ton 2 TO B
2' meer dan 100 ton 1 TO B
Niet gevaarlijke afvalstoffen zijn alle afvalstoffen die niet op de lijst van de gevaarlijke afvalstoffen staan.
d) andere niet gevaarlijke afvalstoffen, met een opslagcapaciteit van :
1' maximaal 100 ton 2 TO B
2' meer dan 100 ton 1 TO B
e) gevaarlijke afvalstoffen 1 TGO A PJ
Voor wat de definitie van gevaarlijke afvalstoffen betreft : zie het artikel 3, § 3, 1' van het decreet van 2 juli betreffende de voorkomig en het beheer van afvalstoffen, gewijzigd bij decreet van 20 april 1994”;

dat in het ondertekend exemplaar van de milieuvergunningsaanvraag dat deel uitmaakt van het administratief dossier duidelijk melding wordt gemaakt van de

volgende rubrieken : 30.10, 15.1, 17.3.6.1.b en 2.2.1; dat laatstgenoemde drie rubrieken manueel werden ingevuld en dat zij alle drie duidelijk hetzelfde handschrift dragen; dat de verzoekende partij dan ook niet kan worden gevolgd in haar laatste memorie waar zij stelt dat zij wel melding heeft gemaakt van de rubrieken 30.10, 15.1, 17.3.6.1.b, maar niet van rubriek 2.2.1; dat het bij het verzoekschrift gevoegd maar niet-ondertekend exemplaar van de vergunningsaanvraag waarin geen melding van deze rubriek wordt gemaakt, niet opweegt tegen het niet van valsheid beticht ondertekend stuk van het administratief dossier; dat dienvolgens er moet worden van uitgegaan dat de vergunningsaanvraag wel degelijk de aanvraag voor de rubriek 2.2.1 “opslag en sortering van inerte afvalstoffen” bevatte; dat, alhoewel het college van burgemeester en schepenen de vergunning weigerde om een inrichting te exploiteren met als voorwerp “het opslaan en sorteren van bouwmaterialen - bouwafval”, wordt vastgesteld dat in haar beroepschrift de verzoekende partij nergens de toepasselijkheid van de indelingsrubriek 2.2.1 heeft betwist, noch afstand heeft gedaan van dit onderdeel van de vergunningsaanvraag; dat zij wel heeft gesteld dat geen bouwafval van particulieren meer zou worden aangenomen, maar dat dit geenszins inhoudt dat bouwmaterialen en bouwafval afkomstig van haar werven niet op het betrokken terrein zouden worden opgeslagen en gesorteerd; dat de verwerende partij er dan ook terecht is van uitgegaan dat de verzoekende partij sorteeractiviteiten uitvoerde en dus vergunningsplichtig was; dat het door de verzoekende partij beweerde dat zij geen sorteeractiviteiten op het terrein zal uitvoeren en aldus niet vergunningsplichtig is, de wettigheid van het bestreden besluit niet vermag aan te tasten, daar de wettigheid moet worden beoordeeld op basis van de gegevens gekend op het ogenblik waarop de beslissing wordt genomen; dat overigens, zo de verzoekende partij van oordeel is dat haar inrichting niet vergunningsplichtig is, zij enkel melding moet doen van haar klasse 3-inrichting om haar activiteiten te kunnen aanvatten of verderzetten;

2.1.5.2. Overwegende, wat het verwijt van de verzoekende partij betreft dat niet afdoende blijkt waarom de verwerende partij de indelingsrubriek 2.2.1.c.1 hanteerde, dat die indelingsrubriek een nadere specificering uitmaakt van de algemene indelingsrubriek 2.2.1, die de verzoekende partij wél in haar milieuvergunning

ningsaanvraag zelf opgaf; dat de indelingsrubriek 2.2.1.c.1 betrekking heeft op de opslag en sortering van “niet gevaarlijke afvalstoffen bestaande uit papier en karton, hout, textiel, kunststoffen, metaal, glas, rubber, bouw- en sloopafval, met een opslagcapaciteit van maximaal 100 ton”; dat, aangezien uit de vergunningsaanvraag duidelijk bleek dat de verzoekende partij bouwafval wil sorteren en opslaan en dat zij dit tijdens de vergunningsprocedure nergens heeft weersproken, de verwerende partij terecht is uitgegaan van die indelingsrubriek; dat zij dit ook afdoende heeft gemotiveerd; dat, immers, in de aanhef van de bestreden beslissing onder meer wordt overwogen “dat voorliggende aanvraag de exploitatie betreft van de inrichting voor de opslag en sortering van bouwmaterialen, bouwafval en grond (...)”, en dat “het bouwafval afkomstig is van afbraakwerken en bestaat uit steenslag, hout en metalen; dat deze afbraakwerken door voormelde inrichting worden uitgevoerd, maar dat ook containers met afbraakmateriaal afkomstig van particulieren op de inrichting worden geledigd en gestockeerd”; dat daarbij moet worden opgemerkt dat ook zonder de aanvoer van containers met afbraakmateriaal afkomstig van particulieren de voornoemde indelingsrubriek terecht toepasselijk zou zijn verklaard, daar volgens de op het ogenblik van het bestreden besluit voorliggende gegevens de verzoekende partij ook zelf bouwafval afkomstig van afbraakwerken die ze zelf uitvoert, opslaat en sorteert;

2.1.5.3. Overwegende, wat de door de verzoekende partij uitgebrachte kritiek op het weigeringsmotief gestoeld op de geurhinder betreft, dat in casu wordt vastgesteld dat de vergunning ook geweigerd werd wegens de onverenigbaarheid van de inrichting met het gewestplanvoorschrift landschappelijk waardevol agrarisch gebied, hetgeen op zich reeds een decisief weigeringsmotief vormt; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift tegen dat motief geen enkel middel aanvoert; dat pas voor het eerst in haar laatste memorie zij aanvoert dat de verwerende partij de afwijkingsmogelijkheid op de gewestplanbestemming had dienen te onderzoeken en had moeten motiveren waarom een afwijking niet kon worden toegestaan; dat de verzoekende partij dit middel, niet van openbare orde zijnde, reeds had kunnen aanvoeren in haar verzoekschrift en dat het dan ook onontvankelijk is; dat dienvolgens het decisief planologisch weigeringsmotief

overeind blijft, zodat de kritiek op het motief inzake de geurhinder kritiek inhoudt op een overtollig motief;

2.1.5.4. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij als tweede middel de schending aanvoert van "de wet - Schending van artikel 2.1.1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdend vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I)"; dat zij in essentie nogmaals doet gelden dat haar inrichting niet vergunningsplichtig is omdat, nu zij geen sorteeractiviteiten uitoefent, de indelingsrubrieken 2.2.1.c.1 en 2.1.1 niet toepasselijk zijn;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij voor het al of niet toepasselijk zijn van de indelingsrubriek 2.1.1 verwijst naar het eerste middel; dat zij daaraan toevoegt dat het onlogisch is dat de verzoekende partij een vergunning aanvraagt, beroep instelt tegen de weigering van de vergunning in eerste aanleg, en daarna beweert niet vergunningsplichtig te zijn; dat zij benadrukt dat de rubriek 2.2.1 wel degelijk toepasselijk is en dat de verzoekende partij daarom vergunningsplichtig is;

2.2.3. Overwegende dat in casu een verwijzing naar de bespreking van het eerste middel volstaat; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij als derde middel de schending aanvoert "van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel"; dat zij vooreerst de draagwijdte van het zorgvuldigheidsbeginsel schetst en stelt dat de verwerende partij niet overging tot een zorgvuldig onderzoek van de feiten noch tot een zorgvuldig gebruik van de adviezen, dat zij immers niet naging of de activiteiten van verzoekster werkelijk konden omschreven worden als sorteeractiviteiten, dat de verandering van de

indelingsrubriek 2.2.1.a naar 2.2.1.c.1 eveneens getuigt van onzorgvuldigheid en dat de zorgvuldigheidsplicht ook inhoudt dat de bestendige deputatie zou nagaan of er nog geurhinder door verbranding was, hetgeen zij nagelaten heeft te doen; dat zij stelt dat gelet op de onjuiste voorstelling van de feitelijke gegevens de bestendige deputatie geen beslissing naar redelijkheid kon treffen; dat in dat verband de verzoekende partij andermaal stilstaat bij de indelingsrubrieken en de geurhinder;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord betoogt dat de feiten wel degelijk op hun waarheid werden gecontroleerd, dat een deskundige van het provinciebestuur immers ter plaatse is geweest om de feiten vast te stellen, dat aan de hand van dit plaatsbezoek het advies van de deskundige werd opgemaakt, waarin zowel de milieuhygiënische, planologische als juridische aspecten van de aanvraag worden besproken, dat het o.a. op basis van dit advies is dat de bestendige deputatie haar beslissing nam, dat haar dan ook bezwaarlijk kan worden verweten dat ze de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden of dat ze kennelijk onredelijk zou gehandeld hebben; dat, bovendien, zo stelt de verwerende partij, zelfs indien de feiten die door de verzoekende partij betwist worden inderdaad verkeerd zouden zijn, dan nog de vergunning geweigerd zou geworden zijn, gezien de planologische onverenigbaarheid met de bestemming van het gebied en de schending van de open ruimte;

2.3.3. Overwegende dat de verwerende partij bezwaarlijk kan worden verweten onzorgvuldig en onredelijk te werk zijn gegaan door er van uit te gaan dat de verzoekende partij sorteeractiviteiten uitoefent of wenste uit te oefenen, nu zij een vergunningsaanvraag indiende voor sorteeractiviteiten en zij daarvan nooit afstand deed; dat voor het overige kan worden verwezen naar hetgeen bij het onderzoek van het eerste middel werd gewezen; dat het derde middel niet gegrond is;

2.4.1. Overwegende dat de verzoekende partij als vierde middel “de schending van de wet” aanvoert, inzonderheid de “schending van artikel 5 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning”; dat zij doet gelden dat de verwerende partij haar weigeringsbeslissing motiveert door te verwijzen naar de

bij beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 3 augustus 1981 geweigerde bouwvergunning, dat aangezien de toekenning of weigering van een milieuvergunning niet afhankelijk kan gesteld worden van het al of niet weigeren van een bouwvergunning, dit bestreden besluit de wet schendt, dat immers artikel 5 van het milieuvergunningsdecreet niet voorziet in een koppeling tussen de procedure inzake het verkrijgen van een bouwvergunning enerzijds en de procedure tot het bekomen van een milieuvergunning anderzijds, dat die koppeling slechts geschiedt in de laatste fase, en dat slechts op het ogenblik dat de milieuvergunning verleend werd dient nagegaan te worden of de bouwvergunning reeds werd verkregen of niet;

2.4.2 Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord betoogt dat in het bestreden besluit nergens staat dat de milieuvergunning werd geweigerd omwille van de weigering van de bouwvergunning;

2.4.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord stelt dat de bestreden beslissing, zoals thans geredigeerd, impliceert dat één van de redenen om tot de weigering van de milieuvergunning te komen het weigeren van de bouwvergunning is;

2.4.4. Overwegende dat in haar laatste memorie de verzoekende partij nogmaals doet gelden dat de overheid ook bij een weigering van de vergunning moet motiveren waarom zij van oordeel is dat niet is voldaan aan de voorwaarden waaronder kan afgeweken worden van het gewestplan;

2.4.5. Overwegende dat in de aanhef van de bestreden beslissing wordt overwogen "dat de loods met bureel in 1974-1975 werd opgetrokken; dat een aanvraag voor een bouwvergunning (regularisatie) werd ingediend en door het College van Burgemeester en Schepenen werd geweigerd op 03-08-1981 op basis van de ligging in landschappelijk waardevol agrarisch gebied (...)"; dat uit de overwegingen van de bestreden beslissing evenwel niet blijkt dat de weigering van de bouwvergunning op zich als reden tot weigering van de milieuvergunning werd aangegrepen; dat zoals duidelijk blijkt uit de sub 1.5 weergegeven motivering van het

bestreden besluit de weigering van de vergunning werd gestoeld op enerzijds een milieuhygienisch motief, namelijk de geurhinder, anderzijds om reden dat “de inrichting planologisch onverenigbaar is met de bindende bestemming van gebied”, daar “de inrichting gesitueerd is in een homogene open ruimte in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied”; dat, bovendien, de verzoekende partij ook hier kritiek levert op een overtollige overweging, daar het motief van de planologische onverenigbaarheid van de inrichting met de gewestplanbestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied volstaat om de milieuvergunning te weigeren; dat ook hier wordt vastgesteld dat de verzoekende partij op onontvankelijke wijze, namelijk voor het eerst in de laatste memorie, kritiek levert op dat weigeringsmotief; dat het vierde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenendertig januari tweeduizend en twee, door de VIIe kamer die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De Voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.